

סדר הלימוד ליום ט"ז סיון:

סדר לקוטי מוהר"ן הי"מ:

וזה בחינת (תהלים קמ"ו): **אזמרה לאלקי בעודי. בעודי דיקא,**
הינו על ידי בחינת העוד שלי שאני מוצא בעצמי בחינת
עוד מעט ואין רשע כנ"ל, על ידי אותה הנקדה, על ידי זה אוכל
לומר ולהודות לה' כנ"ל. וזהו **אזמרה אזמרה דיקא** הינו זמירות
ונגונים שנעשין על ידי שמלקט הנקדות טובות כנ"ל:

וזהוהיר רבנו, זכרוננו לברכה, מאד לילך עם התורה הזאת,
כי הוא יסוד גדול לכל מי שרוצה להתקרב להשם
יתברך, ולבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום, כי רב בני אדם
שרחוקים מהשם יתברך, עקר רחוקם הוא מחמת מרה שחורה
ועצבות, מחמת שנופלים בדעתם, מחמת שרואים בעצמם גדל
קלקולם שקלקלו מעשיהם כל אחד כפי מה שיודע בעצמו את
נגעי לבבו ומכאוביו, ומחמת זה הם נופלים בדעתם, ורבו
מיאשים עצמן לגמרי, ועל ידי זה אינם מתפללים בכונה כלל,
ואינם עושים אפילו מה שהיו יכולים לעשות עדין. על כן צריך
האדם להשכיל מאד על דבר זה, כי כל הנפילות שבדעתו,
אף על פי שהוא מחמת מעשים רעים שעשה באמת, עם כל זה,
הנפילה שבדעתו, והעצבות והמרה שחורה שנופל עליו על ידי
זה, הכל הוא רק מעשי בעל דבר, שמחליש דעתו כדי להפילו
לגמרי, חס ושלום. על כן צריך להתחזק מאד, לילך עם התורה
הזאת לחפש ולבקש בעצמו בכל פעם איזה מעט טוב ונקדות
טובות וכו' כנ"ל. ועל ידי זה יחיה וישמח את עצמו, ויצפה
לישועה עדין, ויוכל להתפלל ולומר ולהודות לה', בבחינת **אזמרה**

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתפ"ו ❦ צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" ❦
❦ "חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

לאלקי בעודי כנ"ל, ועל-ידי-זה יזכה לשוב באמת אל ה' כנ"ל:

ודע שמי שיכול לעשות אלו הנגונים, דהינו ללקט הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל, אפלו בהפושעי ישראל כנ"ל, הוא יכול להתפלל לפני העמוד, הוא נקרא שליח צבור, וצריך שיהיה נשלח מכל הצבור, דהינו שצריך שיקבץ כל נקדה טובה שנמצא בכל אחד מהתפללין, וכל הנקודות טובות יהיו נכללין בו, והוא יעמד ויתפלל עם כל הטוב הזה, וזהו שליח צבור, וצריך שיהיה בו בחינה גבוהה כזו, שעל-ידי-זה, יהיו כל הנקודות תאבים אליו, ויהיו נכללין בו, ומי שיכול לעשות נגונים הנ"ל, דהינו שיכול לדון את כל אדם לכף זכות, אפלו את הקלים והרשעים, כי משתדל לחפש ולבקש למצא בכלם נקודות טובות כנ"ל, שעל-ידי-זה נעשין נגונים כנ"ל, זה הצדיק שאוחז במדרגה זאת, הוא יכול להיות חזן ושליח צבור, דהינו להתפלל לפני העמוד, כי הוא יש בו בחינה זו הצריכה להשליח-צבור ההגון באמת, שצריך שיהיה בו בחינת שיהיו כל הנקודות טובות תאבים אליו ויהיו נכללין בו כנ"ל, כי הוא יכול לקבץ כל הנקודות טובות שנמצא בכל אחד מישראל אפלו בפושעי ישראל כנ"ל:

ודע שיש בכל דור ודור רועה, והוא בחינות משה, שהוא רעיא מהימנא, וזה הרועה הוא עושה משכן. ודע שתנוקות של בית רבן מקבלים הבל פיהם שאין בו חטא מזה המשכן, ועל כן התינוק בשמתחיל לקרות ולהכנס בתורה, הוא מתחיל מן "ויקרא אל משה" (מדרש רבה צו פרשה ז), שהוא אף ועירא כי "ויקרא" מדבר מגמר הקמת המשכן, שאז קראו השם יתברך והתחיל לדבר עמו מהמשכן, ועל כן משם מתחילין התינוקות, כי משם מקבלין הבל

פִּיהֶם כַּנֶּ"ל, וּמִשָּׁם מִתְחִילִין לְקָרוֹת וּלְהַכְנִים לְתוֹךְ הַתּוֹרָה:

וְדַע שְׁכָל הַצְּדִיקִים שְׁבִדּוֹר כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא בְּחִינַת רוּעָה, כִּי בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת מִשְׁהָ, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ, הוּא עוֹשֶׂה בְּחִינַת מִשְׁכָּן, שְׁמִשָּׁם מְקַבְּלִין הַתִּינוּקוֹת הֶבֶל פִּיהֶם כַּנֶּ"ל, וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ, לְפִי בְּחִינַת הַמִּשְׁכָּן שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּמוֹ כֵּן יֵשׁ לוֹ תִינוּקוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִין מִשָּׁם, נִמְצָא שְׂיֵשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִצְּדִיקֵי הַדּוֹר, סֵךְ תִּינוּקוֹת שֶׁהֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ כַּנֶּ"ל, וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָם לְבִרְכָה (שִׁבְתָּ לַג): שְׁתִּינוּקוֹת נִתְּפָסִין עַל עֵוֹן הַדּוֹר שֶׁנֶּאֱמַר: "וְרָעִי אֶת גְּדִיּוֹתַיָּךְ עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים" שְׁמַתְּ מִשְׁכְּנֵי עַל הָרוּעִים וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרוּעִים", שֶׁהֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם מִבְּחִינַת הַמִּשְׁכְּנוֹת שֶׁל הָרוּעִים, דְּהֵינּוּ הַצְּדִיקִים שְׁבִדּוֹר, שְׁכָל אֶחָד עוֹשֶׂה מִשְׁכָּן כַּנֶּ"ל:

אֵךְ לִידַע כָּל זֹאת, דְּהֵינּוּ לְדַעַת כָּל צְדִיק וְצְדִיק, אֵיזָה הֵם הַתִּינוּקוֹת הַשְּׂיָכִים לוֹ, וְכַמָּה הֵם מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ, וְלִידַע כָּל הַבְּחִינּוֹת שְׂיֵשׁ בָּזֶה, וְהַדּוֹר שְׂיָבֹא מֵהֶם עַד הַסּוֹף. דַּע, מִי שְׂיִוְכַל לַעֲשׂוֹת נְגוּנִים הַנֶּ"ל, הוּא יָכוֹל לִידַע כָּל זֶה. וְזֶהוּ סוּד מַה שֶּׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָם לְבִרְכָה בַּמִּשְׁנָה (שִׁבְתָּ יא): 'בְּאֶמֶת אָמְרוּ הַחֲזוֹן רוּאָה הֵיכָן הַתִּינוּקוֹת קוֹרְאִים'. הַחֲזוֹן, דְּהֵינּוּ מִי שְׂיָכוֹל לַעֲשׂוֹת הַנְּגוּנִים הַנֶּ"ל. שֶׁהוּא יָכוֹל לְהִיּוֹת חֲזוֹן וּשְׁלִיחַ-צְבוֹר לְהַתְּפִיל לְפָנָיו הָעַמּוּד כַּנֶּ"ל. הוּא רוּאָה וְיוֹדַע הֵיכָן הַתִּינוּקוֹת קוֹרְאִין, הֵינּוּ אֶצֶל אֵיזָה צְדִיק הֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל פִּיהֶם, שְׁעַל-יְדוֹ הֵם קוֹרְאִין וְנִכְנָסִין בְּהַתּוֹרָה כַּנֶּ"ל:

יָתֵם וְנִשְׁטָלִים סִפָּר רֵאשִׁיזוֹן וְהַתְּפִילָה לְיָמֵי אֲתֵרוֹן

זְרָאִיִּים!

סדר קצור לקוטי מנהרג"ת הימני:

ד בכל דור ודור יש רועה ישראל בחינת משה רבינו מהימנא, וזה הרועה עושה משכן, שמהמשכן הזה מקבלין התינוקות של בית רבן הכל פיהם שאין בו חטא, ומשם מתחילין לקרות ולהכניס בתוך התורה, ועל כן הם מתחילים מן ויקרא שמדבר מגמר הקמת המשכן. ודע שכל הצדיקים שבדור בכל אחד ואחד יש בו בחינת משה וכל אחד ואחד הוא בחינת רועה ועושה בחינת משכן, וכל אחד לפי בחינת המשכן שהוא עושה כמו כן יש לו תינוקות שמקבלין הכל פיהם משם. אך לידע כל זאת הינו לדעת כל צדיק וצדיק איזה הם התינוקות השייכים לו, וכמה הם מקבלין ממנו, ולידע כל הבחינות שיש בזה, והדור שיבוא מהם עד הסוף. דע שמי שיכול לדון את כל אדם לכף זכות ולחפש ולמצא הנקודות טובות שיש בכל אחד מישראל אפלו בהפושעי ישראל. שעל-ידי זה יש לו בחינה גבה כזו שיכול להיות צבור וחוץ כנ"ל, הוא יודע כל זה הנ"ל בשלמות. וזה סוד מה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה 'החזן רואה היכן התינוקות קורין' (שבת י"א):

ה צריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפלו מי שהוא רשע גמור חס ושלום צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב שבאותו המעט אינו רשע. ועל-ידי זה שמוצא בו איזה מעט טוב ששם אינו רשע. ודן אותו לכף זכות, על-ידי זה מעלה את הרשע באמת לכף זכות. ויוכל להשיבו בתשובה על-ידי זה. וזה בחינת "ועוד מעט ואין רשע" הינו על-ידי שמוצא בו עוד איזה מעט ששם אינו רשע על-ידי זה "והתבוננת על מקומו ואיננו". הינו שעל-ידי זה איננו

על מקומו הראשון כי נתעלה באמת לכף זכות. וכן האדם אצל עצמו צריך גם כן לילך בדרך הזה, שאפילו בשרואה בעצמו שהוא רחוק מאד מהשם יתברך צריך למצא גם בעצמו עוד איזה מעט טוב ששם אינו רשע כנ"ל, ועל-ידי-זה יוצא באמת לכף זכות: (אמר המעתיק עין ב"לקוטי הלכות" הלכות ערובי תחומין הלכה ו' שמבאר שם שעקר הגאלת מצרים היה על ידי זה בבחינת ראה ראיתי את עני עמי, ודרשו חז"ל רואה אני שתי ראיות. רואה אני שסופן לחטא אף-על-פי-כן ראיתי את עני עמי, הינו כנ"ל שאף-על-פי-כן אני מסתכל רק על הטוב שבחן. ואני מסתכל על הרע שבחן ועל ידי זה הם ראויים לגאלה. וענין זה לחפש תמיד הטוב שבבשראע וללמד עליהם זכות הוא ענין גבה ועמק מאד מאד. ועל כן משה רבנו אף-על-פי שהיה כלו טוב לא היה יודע מתחלה עד היכן מגיע רחמנותו יתברך ולא היה רוצה מתחלה לילך בשליחותו עד שהראה לו השם יתברך אות המטה שרמוז לו בזה שלא ידבר על ישראל. כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה כי הראה לו שבקל חוזר ונתהפך הנחש למטה כמו שנאמר שלח ידך ואחז בזנבו וכו' והיה למטה בכפו, שרמוז לו שגם בתקף זהמת הנחש יכולין לאחז באיזה נקדה טובה ועל-ידי זה יתהפך מנחש למטה וכנ"ל עין שם. וב"לקוטי הלכות" השפמת הבקר ה"ה מבאר שעקר התקון והגאלה בקץ האחרון על ידי משיח צדקנו יהיה גם כן על ידי בחינה זאת עין שם. כי משיח צדקנו ימצא זכות בכל אחד מישראל עד שיתעלו באמת לכף זכות ועל-ידי זה יהיה הגאלה במהרה בימינו אמן:)

סדר ימי מות הרב"ת ה'ת"מ:

נט אחר כך בליל השיף ליום שלישי הוא רביעי דסכות הוא יום האחרון של ימי חייו הקדושים ואז עד אחר חצות לילה עמדו לפניו חברי רבי נפתלי ורבי שמעון כי היינו מחליפין משמרותינו ובעת ששמענו שיחה הנ"ל לא היה אז רבי נפתלי אצלו כי היה ישן אז ואחר כך בלילה ישנתי אני והוא עמד אצלו זכרוננו לברכה עם רבי שמעון ואז בלילה חזר ודבר מענין הנשמות הנ"ל מה

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתל"ג
זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁצַרִיד לְתַקֵּן כָּאֵן הַרְבֵּה הַרְבֵּה נְשָׁמוֹת מְאֹד, וְאָמַר כִּמְה מְשֻׁפְּטִים
יֵשׁ כָּאֵן כִּמְה קְדוּשִׁים הָיוּ כָּאֵן, וְכוּ' עָנָה רַבִּי נִפְתָּלִי וְאָמַר לוֹ הֲלֹא
אָמַרְתֶּם בְּהַתּוֹרָה וַיֹּאמֶר בְּעֵז אֵל רוּת הַנַּ"ל שֶׁהַצַּדִּיק הַגָּדוֹל
הַמְּפָלֵג בְּמַעֲלָה מְאֹד יִכּוֹל לִגְמֹר הָעֲנִיָּן בְּחַיָּיו עֵינַי שָׁם עָנָה הוּא
זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה וְאָמַר, לֹא אָמַרְתִּי לָכֶם כִּי־אִם אֵיזָה בְּחִינָה מְזִיָּה כִּי
הַהֲכִירָה לִילָד וּלְהַסְתִּילָק בְּשָׁבִיל זֶה:

וְאַחַר כֵּן הִזְכִּיר עֲצָמוֹ וְלָקַח הַמַּפְתִּיחַ שֶׁל הַקַּמָּדָע וְנָתַן לָהֶם וְצִוָּה
עֲלֵיהֶם שֶׁתִּכְרַף שְׂיִסְתִּילָק בְּעוֹדוֹ יִהְיֶה מְנַח עַל הָאָרֶץ, יִקְחוּ כָּל
הַכֶּתֶבִּים שֶׁנִּמְצְאוּ שָׁם בְּהַקַּמָּדָע וַיִּשְׂרְפוּ כָּלָם וְהִזְהִירָם לְקַיֵּם
דְּבָרָיו, וְהֵם לָקְחוּ הַמַּפְתִּיחַ וְעָמְדוּ בְּבִהְלָה רוּעֵדִים וְזוֹחֲלִים
וּמְצַטְטְעָרִים הַרְבֵּה כְּשִׁמְעֵם כָּל זֶה, וְהָיוּ מִתְלַחֲשִׁים יַחַד עַל שֶׁהוּא
כֹּבֵד מְכִיֵּן עֲצָמוֹ כָּל כֵּן לְהַסְתִּילָק עָנָה וְאָמַר מָה אַתֶּם מִתְלַחֲשִׁים,
אַתֶּם רִשָּׁאִים לְדַבֵּר מִהַסְתִּילָקוֹתַי בְּפָנַי כִּי אֵינִי מִתְפַּחַד מְזִיָּה
כָּלֵל

וְאַחַר כֵּן אָמַר לָהֶם אֲפֹשֶׁר אַתֶּם מְדַבְּרִים עַל אוֹדוֹתֵיכֶם מִה יֵשׁ
לָכֶם לְדַאֵג כְּשֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם וּמָה אֵלֹו הַנְּשָׁמוֹת שֶׁלֹּא הִכִּירוּ
אוֹתִי כָּלֵל הֵם מְצַפִּים עַל תְּקוּנָתִי שְׁלִי, מִכָּל־שִׁכְּן אַתֶּם. אֵלֹו
הָאֲנָשִׁים שִׁמְתוּ מִקֵּדָם עִמָּהֶם יֵשׁ אֵיזָה יְגִיעָה וְכוּ' אֲבָל אַתֶּם מִה
יֵשׁ לָכֶם לְדַאֵג מֵאַחַר שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ לְפָנֵיכֶם אֵינִי לָכֶם לְהַתִּירָא כָּלֵל
וְעוֹד שָׁמְעוּ מִמֶּנּוּ דְּבוּרִים נוֹרָאִים כְּאֵלֶּה מִעֲנִין הַנְּשָׁמוֹת וּמִעֲנִין
הַסְתִּילָקוֹתוֹ וְכָל זֶה הָיָה בְּלִילָה וְאֲנִי הָיִיתִי יָשׁן אֲזִי כְּנִזְכָּר לְעִיל אַחַר
כֵּן הִקְיִצוֹתִי כְּמוֹ שֶׁעָה אַחַר חֲצוֹת לִילָה, וּבָאתִי וְעָמַדְתִּי גַם כֵּן
לְפָנָיו, וְרַבִּי נִפְתָּלִי וְרַבִּי שְׁמֵעוֹן עוֹדֵם עוֹמְדִים לְפָנָיו וְהוּא יֹשֵׁב אֲזִי
עַל הַכֶּסֶּא הַנַּ"ל כִּי מִן מוֹצָאֵי שַׁבַּת הַנַּ"ל אַחַר שֶׁיִּשְׁבַּ מִעֵת לְעֵת
וְחֲצִי רְצוּפִים עַל הַכֶּסֶּא כְּנִזְכָּר לְעִיל אַחַר כֵּן הִתְתָּה דְּרַכּוֹ לִישֵׁב עַל

הכסא בסרוגין ולפעמים שכב איזה שעות על המטה ואחר כך
צוה להוליכו להושיבו על הכסא לישב שם איזה שעות ואחר כך
חזר וצוה להוליכו אל המטה ואחר כך חזר על כסאו וכו' וכן היה
מתנהג בכל אלו הימים מן מוצאי שבת עד הסוף ובעת שאני
שמעתי ממנו שיחה הנ"ל מענין המעשה וכו' היה בהיותו שוכב
על מטתו ובלילה שהם שמעו שיחה הנ"ל היה יושב על כסאו
וכשהקיצותי ובאתי לפניו, היה עדין יושב על כסאו ורבי נפתלי
ורבי שמעון עמדו לפניו עדין וספר לי רבי נפתלי בלחישת קצת
מאשר נעשה באותו העת ושכבר מסר להם המפתח וצוה לשרף
הכתבים וכו' ועמדתי מרעיד ומשתומם אך אף על פי כן
נתחזקתי ואמרתי בלבי שפך דרכו שהוא מכין עצמו להסתלק
אבל אף על פי כן לא יעשה השם יתברך זאת, ובודאי יחיה כי
לא היינו יכולים להעלות על דעתנו שהשם יתברך יקח מהעולם
אור האורות וכו' כזה, אחרי שעדין לא זכו להנות מאורו הנפלא
והנורא אשר כלם צריכים אליו לקבל ממנו וכו' ובעוונותינו
הרבים על ידי מחשבות אלו אבדנו מה שאבדנו כי אם היינו
מאמינים לו בפשיטות שישתלק באשר אמר לנו בפרוש וברמז
פעמים אין מספר בודאי היינו יכולים לשמע ממנו דברים נוראים
עוד אז (כי רצונו היה שיהיה אתערותא דלתתא שאנחנו נעורר אותו שיאמר לנו איזה
דברים אז אבל אנחנו לא שמנו לב לזה והיינו מצפים רק שישוב לאיתנו ולחשב שיצוה
לנו מה לעשות אחרי הסתלקותו לא רצינו לחשב כלל ועל ידי זה לא הפצרנו אותו על
זה כלל והוא לא אמר מעצמו בלי שום אתערותא דלתתא) ועמדתי לפניו יחד עם
רבי נפתלי ורבי שמעון והוא ישב על כסאו והסתכל בנו ולא דבר
מאומה אחר כך אמרתי לרבי נפתלי בלחישתא לך ושכב לישן כי
עדין לא ישנת כלל ולא אבה לילך ממנו מחמת שנפשו היתה

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתנ"ב - צמח מוהרנ"ת זצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

מָרָה לוֹ מֵאֵלוֹ הַדְּבוּרִים שֶׁשָׁמַע מִמֶּנּוּ מֵהַסֵּתֵלְקוֹתָיו וְהָיָה חָפִיץ לְעֹמֵד לְפָנָיו עוֹד מֵעֵצָם הָאֲהָבָה וְהַתְּשׁוּקָה לְהַנּוֹת מִזֵּיו צַחְצָחוֹת קִדְשֵׁת פָּנָיו הַמְּאִירוֹת אֲזִי אַחַר כֵּךְ בְּאִיזָה שָׁעָה קָלָה גְּבָרָה עָלָיו הַשָּׂנָה וְהִלֵּךְ לִישׁוֹן, וְכֵן רַבִּי שֶׁמְעוֹן שָׁכַב עֲצָמוֹ לִישׁוֹן עַל הַקְּרָקַע בְּאוֹתוֹ הַחֹדֶר עֲצָמוֹ שָׁרְבָנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה יָשָׁב שָׁם, וְכֵן הַמְּשִׁירֵת וְאִשְׁתּוֹ כָּלָם הָיוּ יֹשְׁנִים וְלֹא נִשְׁאַר לְפָנָיו לְשָׁמְרוֹ וּלְשִׁירָתוֹ כִּי-אֵם אֲנִי לְבַדִּי:

סֵדֶר לְקוּמֵי עֲצוֹת הַיּוֹמֵי:

ב וְכֵן צָרִיךְ הָאָדָם שִׁיְהִיָּה לוֹ עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה נֶגֶד עֲצָמוֹ דְּהֵינּוּ נֶגֶד עֲזוֹת הַגּוֹף שֶׁהוּא עוֹ וְחֹזֵק כָּל כֵּךְ בְּהַתְּאַוּוֹת וְאִין לוֹ בּוֹשָׁה מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וְעַל יְדֵי עֲזוֹת הַגּוֹף עַל יְדֵי זֶה אִין הַנְּשָׁמָה יְכוּלָה לְסַמֵּךְ עֲצָמָה וּלְהַתְּקַרֵּב לְהַגּוֹף לְהוֹדִיעַ לוֹ מֵהַשָּׂנוֹת שֶׁהִיא מְשַׁגֶּת. כִּי בּוֹדֵאֵי הַנְּשָׁמָה שֶׁל כָּל אָדָם הִיא רוּאָה וּמְשַׁגֶּת תָּמִיד דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים מְאֹד, אֲבָל הַגּוֹף אִינוֹ יוֹדֵעַ מֵהֶם כָּלָל מִחֲמַת שֶׁהוּא רְחוּק מִמֶּנָּה מִחֲמַת עֲזוֹתוֹ שֶׁהוּא עוֹ וְחֹזֵק בְּהַתְּאַוּוֹת. וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְרַחֵם מְאֹד עַל בֶּשֶׁר הַגּוֹף, שִׁירָאָה לְשִׁבֵּר עֲזוֹתוֹ הָרַע שֶׁל הַתְּאַוּוֹת כִּדִּי שֶׁעַל יְדֵי זֶה תּוֹכֵל הַנְּשָׁמָה לְהַתְּקַרֵּב עֲצָמָה לְהַגּוֹף, וּלְהִירָאוֹת לוֹ מִכָּל הָאָרָה וּמִכָּל הַשָּׂנָה שֶׁהַנְּשָׁמָה מְשַׁגֶּת, שֶׁהַגּוֹף גַּם כֵּן יוֹדֵעַ מִמֶּנָּה. עַל כֵּן צָרִיךְ עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה לְעֹמֵד נֶגֶד עֲזוֹת הַגּוֹף. וְעֲזוֹת דְּקִדְשָׁה הִיא קוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה, כִּי כָּל הַקוֹלוֹת הֵן קוֹל צְעָקָה הֵן קוֹל אֲנָחָה הֵן קוֹל שׁוֹפָר הֵן קוֹל זְמֵרָה הֵן קוֹל צְדִיקֵי אֱמֶת וְשִׁאָר כָּל הַקוֹלוֹת דְּקִדְשָׁה, כָּלָם הֵם בְּחִינַת עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה. וְאִפְלוֹ קוֹל קְשִׁיּוֹשׁ הַמְּטַבְּעוֹת שֶׁל צְדָקָה זֶה הַקוֹל הוּא גַּם כֵּן בְּחִינַת עֲזוֹת דְּקִדְשָׁה, וְעַל יְדֵיהֶם מְשַׁבְּרִין עֲזוֹת הַגּוֹף. ג אֵךְ לְפַעְמִים הָאָדָם בְּמִדְרָגָה פְּחוּתָה כָּל כֵּךְ עַד שֶׁהַגּוֹף רְחוּק כָּל

כָּךְ מֵהַנְּשָׂמָה שֶׁאֵפְלוּ בְּשִׂמְתֵּי אֵינָהּ וְצוּעֵק לְהֵשִׁים יִתְבָּרַךְ אֵין הַגּוֹף שׁוֹמֵעַ הַקּוֹל כִּלְלֵי, כִּי מִגִּדְל רְחוּקוֹ אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ כִּי אִם קוֹל הַהִבְרָה, כִּי בְּשִׂמְתֵּי עוֹרָר קוֹל דְּקִדְשָׁהּ, מִתְעוֹרָר מִפְּנֵי קוֹל דְּסִטְרָא אַחֲרָא וְהִיא קוֹל הַבְּרָה (וְעֵינֵי בְּפָנִים, ס"י כב). וְכֵן כְּשׁוֹמֵעַ קוֹל הַצְּדִיק אֵינוֹ שׁוֹמֵעַ גַּם כֵּן עֵצִים הַקּוֹל כִּי אִם קוֹל הַבְּרָה וְעַל כֵּן אֵין נִשְׁבֵּר עֲזוֹת גּוּפוֹ עֲדִין. וְלָזֶה צָרִיכִין שִׁמּוּשׁ דְּהֵינּוּ שִׁישִׁמֵּשׁ הַגּוֹף לְהַנְּשָׂמָה בְּעִשִׂית מְצוֹת מְעֻשִׂוֹת וְכֵן יִשְׁמֵשׁ אֶת הַחֲכָם, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְשִׁמְעַת קוֹל הַחֲכָם, וְקוֹל אֲנַחְתּוֹ וְצַעֲקָתוֹ שֶׁל עֲצָמוֹ וְאִזּוֹ יִזְכֶּה לְשִׁבֵּר עֲזוֹת גּוּפוֹ עַל יְדֵי זֶה כִּנֵּ"ל.

ד לָבֵא לְעֲזוֹת דְּקִדְשָׁהּ הוּא עַל יְדֵי שְׂמִיחָהּ. כִּי עֵקֶר עֲזוֹתָיו וְהַתְּחִיבּוּתוֹ שֶׁל הָאָדָם לְהִתְקַרֵּב לְעֲבוֹדַת ה' הוּא עַל יְדֵי שְׂמִיחָהּ וְחִדּוּהָ בְּחִינַת כִּי חִדּוֹת ה' הִיא מְעֻזָּתָם.

סדר ספורי מעשיות הימין:

וְעַל הַיָּם הָיָה רוֹצֵחַ וְהָרוּצֵחַ שָׁמַע, שֶׁנִּמְצָא יַפְת־תָּאֵר כָּזוֹ בְּעוֹלָם, וְחָשַׁב לְתַפְסָהּ, אִם שֶׁהוּא לֹא הָיָה צָרִיךְ אוֹתָהּ, כִּי הָיָה סָרִיס, אִךְ חָשַׁק לְתַפְסָהּ כִּדֵּי לְמַכְרָהּ לְאִיזָה מֶלֶךְ וַיִּקַּח בְּעֵדָה הוֹזֵן רַב, וְהִתְחִיל לְהַשְׂתַּדֵּל בָּזֶה וְהָרוּצֵחַ הוּא מְפָקֵר, וְהַמְּפָקֵר עֲצָמוֹ: אִם יִפְעַל-יִפְעַל, וְאִם לָאו־לָאוֹ; וּמָה יִפְסִיד? כִּי הוּא מְפָקֵר כְּדָרְךְ הָרוּצֵחַ וְהֶלֶךְ הָרוּצֵחַ וְקָנָה סְחוּרוֹת רַבּוֹת מְאֹד מְאֹד רַבּוּי מְפָלֵג מְאֹד גַּם עָשָׂה צְפָרִים שֶׁל זָהָב, וְהָיוּ נַעֲשִׂים בְּאֶמְנוֹת, שֶׁנִּדְמָה, שֶׁהֵם חַיִּים מִמָּשׁ (נִאֲטִירִיד) [טב"ע] גַּם עָשָׂה שִׁבְלִים שֶׁל זָהָב, וְהָיוּ הַצְּפָרִים עוֹמְדִים עַל הַשִּׁבְלִים, וְזֶה הָיָה בְּעֲצָמוֹ נִדְמָה לְחֵדוּשׁ, שֶׁהַצְּפָרִים עוֹמְדִים עַל שִׁבְלִים, וְאֵין הַשִּׁבְלִים נִשְׁבָּרִים, כִּי הָיוּ צְפָרִים גְּדוֹלִים (עַל כֵּן הָיָה חֵדוּשׁ) גַּם עָשָׂה בְּתַחְבּוּלוֹת שֶׁנִּדְמָה, שֶׁהֵם מְנַגְּנִים, וְאַחַת הָיְתָה מִכָּה וּמִקְשָׁקֶשֶׁת בְּלִשׁוֹנָהּ, (שְׁקוֹרִין גִּיקְנֵאֶקֶט), וְאַחַת הָיְתָה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתל"ד ✧ צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צנני מקוזה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" ✧
✧ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

מִצְלָצֶלֶת בְּפִיהָ, (שְׁקוֹרִין גִּישׁוּיִשְׁטִישִׁיט), וְאַחַת הֵיְתָה מְזַמְרֶת וְהַכֹּל
הָיָה בְּתַחבּוּלוֹת, שֶׁהָיוּ בְּנֵי-אָדָם עוֹמְדִים שָׁם בְּתוֹךְ חֶדֶר, שֶׁהָיָה
עַל הַסְּפִינָה מֵאַחֲרֵי הַצִּפּוּרִים, וְעָשׂוּ כָּל הַנֶּ"ל אוֹתָן הַבְּנֵי-אָדָם,
וְנִדְמָה, שֶׁהַצִּפּוּרִים בְּעֶצְמָן מְנַגְּנִים, כִּי הָיוּ עֹשׂוּיִים עִם דְּרָאטִין
[חוטי ברזל] בְּאִמָּנוֹת, עַד שֶׁנִּדְמָה, שֶׁהֵם בְּעֶצְמָן עוֹשִׂין כָּל הַנֶּ"ל.
וְנִסְעַ הָרוֹצֵחַ עִם כָּל הַנֶּ"ל לְמַדִּינָה, שֶׁהֵיְתָה שָׁם בֵּית הַקִּיָּסָר הַנֶּ"ל
וְבָא אֶל הָעִיר, שֶׁהֵיְתָה שָׁם, וְעָמַד עִם סְפִינָתוֹ בַּיָּם, וְשָׁלַשׁ
הָאֲנָקִירֶשׁ [העוגן] וְעִכְבָּה (שְׁקוֹרִין גִּיאֲנָקִירֶט) [ועגנה], וְדָמָה עֲצָמוֹ
לְסוֹחֵר גָּדוֹל, וְהָיוּ נִכְנָסִים וּבָאִים שָׁם לְקִנּוֹת אֲצִלוֹ סְחוֹרוֹת רַבּוֹת
יְקָרוֹת וְעָמַד שָׁם אֵיזָה זְמַן רַבֵּעַ שָׁנָה וְיוֹתֵר וְהָיוּ נוֹשְׂאִים מִמֶּנּוּ
סְחוֹרוֹת יְפוֹת שֶׁקָּנוּ אֲצִלוֹ וְחָשְׁקָה גַם בֵּית הַקִּיָּסָר לְקִנּוֹת סְחוֹרָה
מִמֶּנּוּ, וְשָׁלַח אֵלָיו, שִׁישָׁא סְחוֹרָה אֲצִלָּה, וְשָׁלַח לָהּ, שִׁישָׁא צָרִיד
לָזָה לְשֵׂאת סְחוֹרָה לְבֵית הַקּוֹנָה אַף-עַל-פִּי שֶׁהִיא בֵּית הַקִּיָּסָר, וְמִי
שֶׁצָּרִיד סְחוֹרָה, יָבּוֹא אֲצִלוֹ, וְלְסוֹחֵר אֵין מִי שִׁיִּכְרִיחַ אוֹתוֹ עַל זֶה.

סֵדֶר שְׁלָחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמֵי:

(ג) אם שפשו מורסן באווז לח ממים יש מי שאומר שהאווז
אסור: הגה והכי נהוג לענין איסור חמץ שהוא במשהו ויש לזוהר שלא
להבהב העופות בקשין שמא יהיו שם חטים או דגן מחומץ ויתן טעם
בעופות בשעת ההבהוב:

סימן תסו (א) לא ילעום אדם חטים ויתן על גבי מכתו מפני
שהן מחמיצות שהרוק מחמיץ: (ב) הנותן שעורים
לבהמתו ומצא בהם ריר צריך לבערם: הגה אבל בסתם אין לחוש
הואיל וכבר בטל (ד"ע) ויש מחמירין לבער כל הנותר מן הבהמה אף על פי
שאינ רואה עליו ריר (מרדכי ריש פרק אלו עוברין בשם הרוקה): (ג) שק מלא
קמח שנתלחלח מזיעת החומה מותר ויש אוסרים: (ד) נפלו מים

על קמח או נתלחלח השק יאחו בידו כל המקום המלוחלח בשק עד שיריק כל הקמח שבשק ואם אי אפשר לעשות כן ירקד הקמח והשאר מותר ודוקא כל זמן שהוא מלוחלח אבל אם נתייבש הלחלוחית לא מהני ריקוד דמיפרך ומתערב עם השאר ואסור לאכלו בפסח אלא ירקדנו וישמרנו עד אחר הפסח ואם נתייבש בפסח אסור להשהותו: (ה) הטל מחמיץ וכן מי רגלים ומי הפה והחוטם והעין והאוזן (אבל דם) (רבי ירוחם) וחלב וזיעת אדם אינו מחמיץ (טור): (ו) קמח שנפל עליו דלף אפילו כל היום אינו בא לידי חימוץ והוא שיהיה הדלף טורד בלי הפסק ויאפנו מיד לכשיפסיק ואם הוא מסופק אם הדלף טורד אם לאו אסור:

סימן תסז (א) דגן שנטבע בנהר או שנפל עליו מים כשם שאסור לאכלו כך אסור לקיימו אלא מוכרו לישראל ומודיעו כדי שיאכלנו קודם הפסח ואם מכרו לעכו"ם קודם הפסח מוכר מעט לכל אחד ואחד כדי שיכלה קודם הפסח שמא יחזור הנכרי וימכרנו לישראל: (ב) דגן זה שנטבע בנהר או שנפל עליו מים אע"פ שלא נתבקע אסור דכיון דמינח נייהי אתי לידי חימוץ: הגה ולכן יש ליזהר שלא יבואו מים או גשמים מזלפים על החטים כי אז אפילו לא נתבקעו אסורות ודגן שהיה מונח בעלייה וירדו גשמים דרך הגג בקצת המקומות ונתלחלחו אותן שנתלחלחו אסורות אבל שאר מקומות מותר להשהותן מכח ספק ספיקא שמא לא ירדו עליהם גשמים ואם תמצי לומר ירדו שמא לא נתחמצו אבל לאכלן בפסח אסור ולא מהני ספק ספיקא (אגור וכל בו): (ג) חטים שבאו בספינה אם הם יבשות וקשות ולא נשתנה מראיהן אחזקי איסורא לא מחזקינן: (ד) שנה שרבו גשמים וירדו על ערימות שבשדות עד שהיו קצת מהשבילים שעל הערימות מעלים צמחים אין חוששין לסתם חטים של אותה שנה:

שְׁנֵזֶכָה לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ בְּכָל לֵב וְנַפֶּשׁ, וְתִהְיֶה תְּפִלָּתֵנוּ בְּתַכְלִית
 הַשְּׁלֵמוֹת כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת וְתִהְיֶה עִמָּנוּ תָּמִיד וְתוֹשִׁיעֵנו
 שְׁנֵזֶכָה לְהוֹצִיא כָּל דְּבָרֵי הַתְּפִלוֹת וְתַחֲנוּת וּבִקְשׁוֹת מִפִּינוּ בְּאַמֶּת
 לְאַמְתּוֹ, בְּלִי שׁוֹם פְּנִיּוֹת וּבִלְבוּלִים וּבְלִי שׁוֹם מִחֲשָׁבוֹת זָרוֹת כֹּלֵל,
 רַק כָּל דְּבָרֵי תְּפִלָּתֵנוּ יִהְיוּ בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ, בְּאַמֶּת זָךְ וְצַח, בְּאַמֶּת
 שְׂאֵתָה חָפִץ בּוֹ, עַד אֲשֶׁר תִּשְׁמַע תְּפִלָּתֵנוּ תָּמִיד כִּי אֵתָה חָפִץ
 בְּאַמֶּת לְבַד כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב: "קָרוֹב ה' לְכָל קוֹרְאָיו לְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ
 בְּאַמֶּת" וְנֵזֶכָה עַל יְדֵי תְּפִלָּתֵנוּ לְנַהַג הָעוֹלָם כְּרָצוֹנְנוּ, וּלְבַטֵּל כָּל
 הַגְּזֵרוֹת קָשׁוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ עָלֵינוּ חֵם וְשָׁלוֹם, בֵּין שֶׁהוּא קֹדֶם גְּזֵר דִּין
 וּבֵין שֶׁהוּא לְאַחַר גְּזֵר דִּין וְתִמְסַר כֹּחֶךָ וּגְבוּרָתְךָ בְּיַדֵּינוּ, שִׁיְהִיָּה לָנוּ
 כָּל הַכַּח וְהַגְּבוּרָה שְׁלֶךָ לְשָׁנוֹת הַטַּבֵּעַ וְלְנַהַג כָּל הָעוֹלָם וַיְקִיִּם
 בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל מִקְרָא שְׂכַת־טוֹב: "וַיִּקְרָא לוֹ אֵל אֱלֹקֵי יִשְׂרָאֵל", שִׁיְהִיו
 יִשְׂרָאֵל נִקְרָאִין בְּשֵׁם אֵל, שִׁיְהִיָּה לָהֶם כַּח אֱלֹקֵי לְנַהַג כָּל הָעוֹלָמוֹת
 כְּרָצוֹנְךָ הַקָּדוֹשׁ:

מט: וְתִזְכְּנוּ לְעַסֵּק בְּתוֹרָתְךָ הַקָּדוֹשָׁה תָּמִיד לְשִׁמְחָה בְּאַמֶּת, וְתִתֵּן
 לָנוּ רַב הַגּוֹן וְאַמֶּת שְׁנֵזֶכָה לְקַבֵּל מִמֶּנּוּ דֶּרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְנִדְעֵ אֵת הַדֶּרֶךְ
 אֲשֶׁר נִלְךָ בָּהּ, וְאֵת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר נַעֲשֵׂה כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ לְעוֹלָם
 וַיּוֹלִיכֵנוּ בְּדֶרֶךְ הָאַמֶּת תָּמִיד כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב:

נ: וְתִרְחַם עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, וְתִזְמִין לְבַנֵּינוּ וּלְבָנוֹתֵינוּ
 זְוֹגָם הַהֲגוֹן לָהֶם מִן הַשָּׁמַיִם, וְלֹא יִתְחַלְפוּ הַזְּוֹגִים חָלִילָה
 בְּעוֹזוֹנוֹתֵינוּ, רַק כָּל אֶחָד יִזְכֶּה לְמִצַּא זְוֹגוֹ הַהֲגוֹן לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם
 (וּבְפֶרֶט לְפִלוֹנֵי בֶן פִּלוֹנֵי) וְתִנְחַנוּ בְּדֶרֶךְ הָאַמֶּת תָּמִיד, וְנֵזֶכָה לְעֲשׂוֹת
 שְׂדוּכִים טוֹבִים וְהַגּוֹנִים בְּאַמֶּת כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב: "וַיֵּמַר
 אֵשָׁה מִשְׁכָּלֶת":

נא: מֵלֹא רַחֲמִים מֵלֹא מִשְׁאֵלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים, עַד שְׁנֵזֶכָה שִׁיאִירוּ

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'תתנ"ח - צמח מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שְׁלֹשָׁה קוּי הָאֵמֶת בְּהַדְבֹר וַיִּשְׁלִימוּ אֶת הַדְבֹר הַקָּדוֹשׁ, אֶת כָּל
אַרְבָּעָה חֻלְקֵי הַדְבֹר:

נב: וּתְזַכְּנוּ לְהִרְבוֹת בְּצַדִּיקָה תָּמִיד, עַד שְׁנִזְכֶּה לְדְבֹר שֶׁל צְדָקָה,
כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "אֲנִי (ה' ה) מְדַבֵּר בְּצַדִּיקָה רַב לְהוֹשִׁיעַ" וְתִמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ רַחֲמִים וְתִבְטַל מֵאֵתָנוּ כָּל הָאַכְזָרִיּוֹת שֶׁבְּלִבֵּנוּ, וְנִזְכֶּה
לְצֵאת מִגֶּדֶר בְּהִמָּה לְגֶדֶר אָדָם שִׁישׁ לוֹ רַחֲמָנוֹת וְנִזְכֶּה לְרַחֵם עַל
הַבְּרִיּוֹת תָּמִיד בְּרַחֲמָנוֹת אֱמֶתִי, וְלְהִרְבוֹת בְּצַדִּיקָה תָּמִיד לְעַנְיִים
הַגּוֹנִים כְּרִצּוֹנֶךָ הַטּוֹב, עַד שְׁנִזְכֶּה לְהִשְׁלִים הַדְבֹר שֶׁל צְדָקָה כְּמוֹ
שְׂפָתוֹב: "טוֹב אִישׁ חוֹנֵן וּמְלֹוֹה יִכְלֹל דְּבָרָיו בְּמִשְׁפָּט":

נג: וּתְזַכְּנוּ לְדְבֹר שֶׁל תְּשׁוּבָה, וְתַעֲזְרוּנוּ לְדַבֵּר דְּבוּרִים הַרְבֵּה שֶׁל
תְּשׁוּבָה לְפָנֶיךָ וְנִזְכֶּה לְקַיֵּם מִקְרָא שְׂפָתוֹב: "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים
וְשׁוּבוּ אֵל ה'", וְתִשְׁלַח לָנוּ דְּבוּרִים הַגּוֹנִים וְרִצּוּיִים לְתוֹךְ פִּינוּ, עַד
שְׁנִזְכֶּה לְעוֹרֵר לְבָבֵנוּ לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת, וְלִשְׁפֹךְ לִבֵּנוּ כַּמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ
ה', כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: "שִׁפְכֵי כַּמִּים לְבֶךָ, נוֹכַח פְּנֵי ה'":

נד: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זַכְּנֵי לְתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם
זַכְּנֵי לְדְבֹר כְּזֶה שִׁיעוֹרֵר לְבִי בְּאֵמֶת עַד שְׁאִזְכֶּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ מִהֲרָה
בְּאֵמֶת וּבְלִבָּב שָׁלֵם זַכְּנֵי זַכְּנֵי, רַחֲמָנִי רַחֲמָנִי, חֲנּוּנִי חֲנּוּנִי, הַחֲזִירֵנִי
בְּתְּשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ "הַשִּׁיבֵנִי וְאֶשׁוּבָה כִּי אֶתָּה אֱלֹקִי", תֵּן לִי
תְּקוּוֹה וְלֹא אֹבֵד, תֵּן לִי רוּחַ וְהַצְלָה אֱמֶתִית רוּחַ וְהַצְלָה נְצַחִית,
תֵּן לִי דְבֹר שֶׁל תְּשׁוּבָה אֱמֶתִית חוּם וְחֶמֶל עָלַי לְמַעַן שְׂמֶךָ,
לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וְלֹא לְמַעַנִי, רֵאֵה עֲמִידַתִּי דַל וְרַק וְחָסֵר, פָּגוּם
וּמְקַלְקֵל וְנִשְׁחָת מְאֹד, מְבַלְבֵּל וּמְטָרֵף מְאֹד הַצֵּל סְפִינָה הַמְטָרֶפֶת
בַּיָּם בְּאֵין עוֹזֵר וְסוּמֵךְ הַצֵּל נִרְדָּף מִפְּנֵי רוּצְחִים וְאוֹרְבִים וְלִסְטִים
וְאוֹיְבִים וְשׁוֹנְאִים קָשִׁים וּמְרִים וְאַכְזָרִיִּים שְׂאִין דוֹגְמָתָם בְּעוֹלָם
הַצִּילֵנִי נָא בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, הוֹשִׁיעֵנִי נָא אָבִי אָב הַרְחֵמֵנוּ,

הַצְּלִיחֵנִי נָא הַצְּלַחַה הָאֲמֵתִיית הַצְּלַחַה הַנְּצַחִית, שְׁאֲזֹכָה מֵעַתָּה לְהַצְּלִיחַ בְּזֶה הָעוֹלָם הַצְּלַחַה הַנְּצַחִית שְׁאֲזֹכָה לְהַרְוִיחַ רוּחַ הָאֲמֵתִי מֵה שְׁאֲפֹשֶׁר לְהַרְוִיחַ בְּזֶה הָעוֹלָם בְּלִי שְׁעוֹר וְעָרָךְ וּמִסְפָּר, עֲזָרְנִי לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאֵמֶת, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

נֵה: וְזַכְּנוּ לְהַשְׁלִים הַדְּבֹר שֶׁל עֲשִׂירִים קְרוֹבִים לַמַּלְכוּת, וְתַעֲזֹר וְתוֹשִׁיעַ וְתַגֵּן עַל כָּל הַקְּרוֹבִים לַמַּלְכִים וְשָׂרִים וְיוֹעֲצִים הָעוֹמְדִים בְּשִׁבִיל יִשׁוּעַת וְהַצְּלַת יִשְׂרָאֵל בְּאֵמֶת וְתִשְׁפִּיעַ עֲלֵיהֶם דְּבַרֵי חַן בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, וְיִמְצְאוּ חַן בְּעֵינַי הַקִּיּוֹסָרִים וְהַמַּלְכִים וְהַשָּׂרִים וְהַיּוֹעֲצִים, וְיִבְטְלוּ מִחֲשָׁבוֹת שׁוֹנְאֵינוּ וְתִתֵּן לָהֶם חַן וְשִׁכְל טוֹב בְּאִפְּן שְׂיִזְכוּ לְבִטּוֹל כָּל הַגְּזֵרוֹת קָשׁוֹת וְרָעוֹת, וְלִפְעַל גְּזֵרוֹת טוֹבוֹת עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, וְיִהְפְּכוּ לֵב הַקִּיּוֹסָרִים וְהַמַּלְכִים וְהַשָּׂרִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, כִּי אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ אִפְּן מֵעֵמֶד וּמִצַּב עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל כְּעַתָּה, אֲשֶׁר רַבִּים קָמִים עָלֵינוּ, רַבִּים מְאֹד "עַל עַמְּךָ יַעֲרִימוּ סוּד, וְיִתְיַעֲצוּ עַל צְפוּנֶיךָ" וְלֹא אֶחָד בְּלָבָד עוֹמֵד עָלֵינוּ, כִּי אִם רַבִּים קָמִים עָלֵינוּ, וְחוֹשְׁבִים מִחֲשָׁבוֹת בְּכָל עֵת אֵיךְ לְהַרְעַ לְיִשְׂרָאֵל חֵם וְשָׁלוֹם, וְאִין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי־אִם עַל אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, כִּי אַתָּה הָיִיתָ עִמָּנוּ מֵעוֹלָם בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, חֲמַל עָלֵינוּ גַם עַתָּה בְּדוֹר הָעֲנִי הַזֶּה בְּעוֹקְבָא דְמִשִּׁיחָא, כִּי אִין מִי יַעֲמֵד בְּעֵדְנוּ שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל יַעֲמֵד לָנוּ בְּעַת צָרָה, וְתִהְפֹּךְ לֵב הַקִּיּוֹסָרִים וְהַמַּלְכִים וְהַשָּׂרִים עָלֵינוּ לְטוֹבָה, כִּי הַכֹּל בְּיָדְךָ לְבַד, (כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב) "לֵב מְלָכִים וְשָׂרִים בְּיַד ה'", וְכַתִּיב: "פִּלְגֵי מַיִם, לָב מֶלֶךְ בְּיַד ה' עַל כָּל אֲשֶׁר יַחֲפִץ יִטָּנוּ":